

[Herluf Rasmussen.]

1961, et ugeblad for de tyske samvirkende fagforbund, udgivet i Köln, skriver bl. a. — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Reaktionen i offentligheden i de demokratiske lande i Vesteuropa på behandlingen af emigrantheften gennem CDU og forbundskansleren er uhørt heftig. I beretninger og kommentarer i førende blade henviser man til, at hetzen mod Willy Brandt, som intet har med partipolitik at gøre, er at betragte som en højst farlig udvikling i Vesttyskland“.

Jeg er ganske enig med dette førende blad, der formentlig også kan tages som udtryk for en udbredt opfattelse inden for det tyske socialdemokrati.

Udviklingen er farlig; det nytter ikke at lukke øjnene, og det nytter slet ikke at sætte sin lid til, at forbundskansleren skulle være den personlighed, der garanterer en demokratisk udvikling i Vesttyskland. I forbundskanslerens kølvand ser vi desværre skygger, Globke, Schröder og Seeböhm, der minder os om fortiden. Må jeg spørge den højtærede udenrigsminister: er det klogt at binde sig så stærkt til dette Vesttyskland, og er det klogt at fæste lid til, at Danmark i Vesttyskland har en forbundsfælle i kampen for demokratiet?

Johan Poulsen: Som det vil være ærede medlemmer af det høje folketing bekendt, er der sluttet fred mellem Island og England i den såkaldte „torskekrig“, en krig, der ligesom enhver anden krig har været ført med stor heftighed, for ikke at sige med lidenskab, fra begge staters side. Således vil det være bekendt, at det engelske trawlfiskeri ved Island siden stridens opståen har været udøvet under beskyttelse af den engelske marine. Nu er „krigen“ altså endt, og der er parterne imellem afsluttet en overenskomst, som er ratificeret af de to landes parlamenter, henholdsvis Islands alting og det engelske parlament.

I henhold til denne overenskomst får engelske trawlere ret til i de kommende tre år at fiske i en zone fra 6 til 12 sømil fra land, dog således at forstå, at visse nærmere angivne strækninger inden for denne zone er fredet for trawlfiskeri på nærmere angivne tidspunkter af året. Hvilke disse strækninger er, og hvilke tidspunkter fred-

ningen omfatter, fremgår nærmere af det i overenskomsten indeholdte kort over Island og det af overenskomsten berørte farvand. Men samtidig med at England får disse indrømmelser, giver det sit samtykke til, at Island får sin 12 sømils fiskerigrænse, og at grund- eller basislinjerne for udmålingen af fiskerigrænsen flyttes udefter, hvorved Island indvinder et søområde på 5 065 km², ud over hvad det havde i henhold til den gamle overenskomst.

Den nyeste udflytning af 12 miles grænsen har yderligere forringet færingernes muligheder for fiskeri i islandske farvande. Det gælder således Selvogsbanken ved Sydisland, hvor det indtil nu har været muligt for de færøske trawlere og kuttere at fiske henholdsvis med trawl og langline. Det samme gælder Hunafloi ved Nordisland, hvor færøske kuttere indtil nu har kunnet drive et lønnende fiskeri. Disse muligheder synes nu efter den sidste dragning af 12 miles grænsen at være elimineret.

Overenskomsten er, som man vil vide, indgået mellem Island og England; men der kan næppe være tvivl om, at den af Island også opfattes som gældende for de andre fiskerinationer, der driver fiskeri i de islandske farvande. Men heraf må formentlig også følge, at de andre fiskeridrivende nationer får de samme rettigheder, som i henhold til overenskomsten er sikret England i de kommende tre år.

Man vil forstå, at den indgåede overenskomst mellem Island og England følges med udelt interesse på Færøerne. Færøernes økonomi er for ca. 98 pct.s vedkommende knyttet til fiskeri og de industrier, der har tilknytning hertil. Det er da kun naturligt, at Færøernes lagting, der netop er samlet i disse dage, har sat spørgsmålet om fiskerigrænsen under debat. Jeg kender ikke denne debat i enkeltheder, men jeg kan af de sidst modtagne færøske blade anføre følgende — må jeg bede om tilladelse til at citere — der står i Dimmalætting for onsdag den 15. marts:

„Under lagtingsdebatten henvistes bl. a. til et udenrigsministerielt referat af den anden Genèvekonference om fiskerigrænserne, og hvori følgende gengives om Færøerne:

1. Med hensyn til fiskerigrænsen er Danmark i øjeblikket bundet af den